

[Ministeren for skatter og afgifter]

en gang må gribe til at øge indkomstskatte-trykket, men det er jo ikke sådan, at befolkningens private forbrug er for lavt, og det er heller ikke sådan, at vi har overskud på stats budgetter. En bedre balance forudsætter derfor et øget skattetryk, og så kan man jo begynde at reflektere lidt over, hvilke muligheder vi reelt har for at sikre en bedre balance. Her vil jeg da godt beklage, at vores muligheder i virkeligheden er meget begrænsede.

Hr. Ellemann-Jensen har vistnok engang lanceret udtrykket: procentregning er et taknemmeligt redskab for skattedemagoger. Det kunne da godt være, at jeg for ligesom at tydeliggøre virkningerne og måske også sætte nogle af de taloplysninger, hr. Ellemann-Jensen kom med, bedre på plads skal oplyse, at efter de beregninger, vi har foretaget i skattedepartementet, vil det samlede skattetryk for en indtægt på 25.000 kr. overhovedet ikke stige fra 1980 til 1981 efter det forslag, vi har fremsat – og jeg taler om det samlede skattetryk.

I bemærkningerne til lovforslaget opererer vi med stigningen i skattetrykket for statskattens vedkommende, men det, som vi har foretaget en beregning over, og som jeg selvfølgelig gerne vil tilstille skatte- og afgiftsudvalget, er, hvordan det vil bevæge sig på den samlede skat, når indtægterne i øvrigt må forventes at stige med 8 pct. fra 1980 til 1981: ingen stigning i det samlede skattetryk for indtægter på 25.000 kr., for indtægter på 50.000 kr. er der tale om en stigning på 0,1 pct., og for en indtægt på 300.000 kr. er der tale om en stigning på 0,6 pct. Det er, hvad der er tale om. Der er selvfølgelig en vis progression i dette, men som jeg sagde tidligere, er det meget beskedne tal, vi opererer med.

Jeg skal ikke gøre yderligere bemærkninger om de udtalelser, der er faldet. Jeg skal gerne sige til hr. Flygaard, som jo redegjorde for de skattereftankter, som retsforbundet gør sig, at jeg kan såmænd have megen sympati for mange af disse elementer, men som jeg også tidligere har sagt, er der ingen grund til at tro, således som politik nu engang laves, og således som folketinget er sammensat, at det er muligt at gennemføre en samlet skattereform, hvor man med ét slag løser en lang række af de problemer, som hr. Flygaard var inde på. Dette at forenkle, at reformere skattesystemet er en meget besværlig og

en politisk meget følsom proces at gå i gang med; hvert enkelt skridt skaber ganske betydelige problemer. Men jeg vil sige, at intentionerne i meget af det, hr. Flygaard sagde, står jeg ikke fremmed over for.

Jeg vil gerne slutte med at takke for det flertal, jeg dog kunne konstatere der er for det foreliggende forslag.

Ellemann-Jensen (V):

Jeg vedgår gerne min tidligere bemærkning om, at procentregning er taknemmelig for skattedemagoger, og efter at have hørt ministerens eksempler her vil jeg omgående give prisen for øjeblikket til ministeren, for de eksempler, ministeren tillod sig at komme med her, og som er hentet fra tabel 2 i bemærkningerne, er fuldstændig uden sammenhæng med det, diskussionen drejer sig om. Jeg kan oplyse ministeren om, at når han taler om, at en indkomst på 25.000 kr. ikke får nogen stigning i skattetrykket, er det, fordi det er små tal, vi taler om her, der er kun angivet én decimal. Prøv at regne den anden decimal med, hr. minister, og det vil vise sig, at der sker en stigning i skattetrykket på 2 pct. Og ser vi på, hvor meget statsindkomstskattetrykket vokser i forhold til, hvad man skulle have betalt efter de gamle reguleringer, ser vi, at nede i bunden af indkomsterne er det disse 2–2,5 pct., det stiger, og oppe i toppen er det også 2–2,5 pct., det stiger, men lige præcis i midten, omkring 150.000–160.000 kr., stiger det 5 pct., altså dobbelt så kraftigt som de andre steder. Jeg kan høre, ministeren ryster på hovedet, men jeg skal bede om at få det regnet efter, når vi kommer i udvalget.

Så skal jeg selvfølgelig ikke blande mig i striden mellem hr. Rahbæk Møller og ministeren, men bare sige velkommen i klubben til hr. Rahbæk Møller. Vi andre blev snydt i december, da en gammel aftale om den skattefri bundgrænse ikke blev holdt af regeringen. Nu bliver SF altså snydt. Og det var interessant at høre ministerens bemærkning om, at tilværelsen ikke står stille. Jeg mindes i december, da vi hørte statsministeren stå her og sige – det var vist til de konservative – at der er jo grænser for, hvor længe en aftale, indgået i 1976, kan holde. Da var kvotaen altså 4 år. Nu forstår jeg, at skatteministeren arbejder med en troværdighedskvota på